

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

XXX. ÉVF. 1930. JÚNIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEOMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanenum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, OUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: «Az élet és szentség forrása.» — *Nagelreiter Alajos dr.*: Jézus szentséges Szíve az Oltáriszentségben. — *Király Ödönne*: Pannónia virágos kertjéből. — *Német István*: Keresem a kalászos rónát. — *Krónika*. — *Pejacevich Stefánia grófnő*: Az aubensasi vértanuk.

Mi az előírás az úrnapi körmenetekre az incenzálást illetőleg? Az incenzálást végző ministránsok sohasem fordítanak hátat, hanem mind a ketten egymással szembe fordulva a processzió útírányával párhuzamosan (tehát a legf. Oltáriszentséggel szemben folyton oldaltartásban maradván, legfeljebb az előre lépés miatt igen kis elhajlást engedve meg a párhuzamostól) haladnak.

Jézus szentséges Szívének országa. *Ujlaki István* plébános imádságos könyve a napokban hagyta el a sajtót. Semmi sem bizonyítja ennek a *Jézus Szíve* tiszteletét szolgáló imakönyvnek értékes voltát jobban, mint az a tény, hogy már három kiadást ért s a katolikus hívek között nagy kedveltségnek örvend. Az egyházmegyei hatóságok és a lapok a könyvnek már az első kiadását is a legmelegebben fogadták és ajánlották a hívek pártfogásába. A bőséges tartalom, az Egyház legáltalánosabb imádságain kívül szinte kimeríthetetlen tárháza a *Jézus Szívével* szóló szebbnél-szebb imádságoknak és elmélkedéseknek. Nincsen az életnek olyan szaka vagy körülménye, amelyben ne meríthetne ebből az imádságos könyvből vigasztalást és erőt a hívő lélek. S ha hozzávesszük az énekek sokaságát, azt kell mondanunk, hogy az imádságos könyv minden tekintetben kiváló s megérdemli, hogy minél több katolikus hívő kezében ott legyen. A mostani, harmadik bővített kiadás, újra rendezett anyagú. A legalkalmasabb alkalmi ajándék. A rendkívüli tetszetős kiállítású ima- és énekkönyv háromféle árban kapható: 4, 5 és 6 pengőért a szerzőnél, Győr, Káptalándomb, Papnövelde-utca 2. sz., vagy a győregyházmegyei nyomdában, Győr, Káptalándomb 18. sz.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel... ..	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-tempom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér lilium... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

„Az élet és szentség forrása.“

JÉZUS szentséges Szívéről mondja ezt a litánia; de époly jogosan mondhatjuk el a legméltóságosabb Oltáriszentségről, amely az Úr Jézusnak nemcsak a Szívét, de Őt magát egészen itt tartja közöttünk. A katolikus egyház hitéletének középpontja, az élet szentségének főforrása és az érények éltető napja az Eucharisztia.

Nagy vallásos demonstrációink közül kétségtelenül a legimpozánsabb az úrnapi körmenet. Ilyenkor még a kevésbé buzgó hívő, sőt a kételkedő is megilletődötten áll meg a szentségi Jézus diadalmenete előtt. Az Úr tekintete mintegy bevilágít a lelkekbe, áttöri a lelkeket borító bűnfelhőt, napsugárral ragyogja be a legfájóbb nyomort is úgy, hogy hatása alatt mindenütt felragyog az igaz élet öntudata. Vianney Szent János egy előkelő úrnak, aki hitében gyenge volt, azt adta fel a hosszú évek után végzett gyónásban penitenciául, hogy vegyen részt az Úrnapi körmeneten. Az illetőnek — tekintettel a hivatalosan szabadkőműves országban viselt pozíciójára — nagyon nehezeére esett, de megtette és maga vallotta később, hogy ezen hitmegvallás nyomán olyan erőt váltott ki a lelkéből a szentségi Jézus, hogy soha többé nem győzedelmeskedett lelkében a halálos bűn: Az Eucharisztia gondolata tényleg elég minden bűnkisértés legyőzéséhez. Szembe az Úr Jézussal! Állítsd magad mindennap számtalanszor az eucharisztikus Jézus tekintete elé, s megígérem, hogy szent lesz belőled. Amint az állam életének tökéletessége attól függ, hogy mennyire érvényesül a központtól legtávolabb eső periferiákon a kormány egységes irányítása, az anyaszentegyház életében is azokban a korokban van tündöklő keresztény élet, amelyek egészen az Eucharisztia világitásában járnak. Az első keresztény századok, a vallásos középkor és a X. Pius által restaurált eucharisztikus élet fényes bizonyítékok erre nézve.

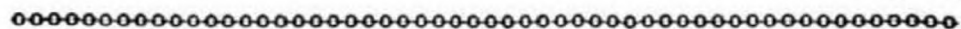
A szentek életében is az Eucharisztia volt az életszentség legfőbb forrása. Az apostoli idők szentjei valahogy még egészen közel voltak a földön járt Krisztushoz. Jézus még az Eucharisztia őrzése nélkül is, szinte

tovább terjesztve az Ő jelenlétének erejét, előttük élt. Ők még vagy személyesen ismerték az Urat, vagy az apostolok elbeszélése és prédikációja állította őt egészen plasztikusan eléjük. Amikor pedig az apostolok és tanítványok elűntek, megjelentek a kiborionok (a legfelségesebb Oltáriszentséget őrző függő fagalambok, tornyocskák, szentségi fülkék), később a díszes templomok és kápolnák szentség házaai s feléjük fordult minden igazán hithű katolikus lelke: a szentekben az Eucharisztia előtt születtek a nagy elhatározások, ott vették föl az energiát a Krisztusért való áldozatokhoz és ott hintették tele a lelkeket az erények életképes magvaival. Az életszentség minden vonatkozásban forrásnak nevezheti az Eucharisztiaát. Nemcsak egy Szent Paskál, Szent Klára, neri Szent Fülöp, B. Imelda, Szent Juliánna, Alacoque Szent Margit, Boldog Péter—Julian, hanem úgyszólván az összes szentek eucharisztikus szentek is egyszerre mind.

A ma hitéletében is hiába akarnánk más célt kitűzni, a praktikus gyakorlat mindig buzgó eucharisztikus életben kulminálna. Nemcsak Mária vezet Jézushoz, hanem minden szentnek, minden rendnek és minden egyesületnek is ez kell, hogy legyen a főtörekvése.

Az Oltáregyesület tagjai és a gyermekek számára felállított kis oltáregyesületek (az eucharisztikus gyermekszövetség) vezetői különösen érezzék át a június kegyelmi alkalmait, ne csak merítsenek az élet és szentség «forrásából», de gyujtsanak e forrás utáni olthatlan tüzet mások szívében is, hogy minél többen legyenek azok a lelkek, amelyeken Krisztus királyi jele ragyog s az Ő erényei díszítik rajtuk a megszentelő malaszt istenszólte köntösét.

Dr. Mátrai Gyula.

Jézus szentséges Szíve az Oltáriszentségben.

JÚNIUS hava Jézus szentséges Szíve ünnepét zárja magában, amelyen a Jézus Szíve társulatbeliekkel elsősorban mi oltáregyletiak vagyunk hivatottak ünnepelni. Hiszen Jézus szentséges Szívét a legméltóságosabb Oltáriszentségben találjuk meg. Ez a hatalmas, végtelenül szép, szent, kegyes, irgalmas, kedves és szeretetreméltó isteni Szív szüntelenül lüktet a világ végéig az Oltáriszentségben. Ez a kenyér színében végtelen szeretettől jelenlevő istenemberi Szív mindenkit magához hív, mindenkin segíteni akar. «Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtok... és én megnyihílek titeket.»

Ha igazán szívből szeretjük ezt az imádandó istenemberi Szívet, akkor őszintén kívánunk Vele egyesülni, ami a szentáldozáskor történik, amikor az Oltáriszentséget magunkhoz vesszük. A szeretet az egyesülést keresi. Szívet szívért. Gyarló emberi szívünk az istenemberi Szív lángoló

szeretetében tanulja meg az önfeláldozásig menő isteni szeretetet, amelynek birtokában aztán Istenért, Jézus szentséges Szívéért legkiállhatatlanabb, sőt ellenséges érzületű felebarátját is képes szeretni.

Az Oltáriszentség a végtelen isteni szeretetnek, Jézus szentséges Szívének főnséges titka. Itt e nagy szentségben Jézus Szíve végtelen isteni szeretettel szeret minket és azt akarja, hogy Őt viszont szeressük. Szüntelen értünk dobog és minden áldozatra kész. Végtelen jóság, irgalom és kegyesség sugárzik felénk e szentséges Szívből, úgyhogy gyenge, rosszra hajló szívünk a szeretet e lángoló tűzhelyénél szent szeretettel, szívjósággal és irgalommal telik meg.

Az Oltáriszentségben Krisztus élő szentséges Szíve van jelen, amely minket teljesen megvigasztal minden bánatunkban, erőteljesen támogat minden nehézségünkben, küzdelmünkben. Soha senki nem fordult hiába az Oltáriszentségben lakozó szentséges Szívhez. E köztapasztaláson alapuló tényít számtalan történet bizonyítja...

Kisebb franciaországi városban buzgó, Jézus Szíve szerint való plébános fáradozott a lelkek megmentésén. Mint Jézus legszentebb Szívének lelkes tisztelője és alázatos imádója, határtalan bizodalommal volt e végtelen irgalmú, istenemberi Szív iránt. Gyakran hangoztatta nagy áhítattal e rövid fohászt: «Ó Jézus szentséges Szíve, bízom benned!» Különösen sokszor elimádkozta lelkipásztori nehézségeiben.

Lelkes oltáregyleti tagok és kongreganisták tudatták vele, hogy egyik híve, akit városszerle mint vallástalan és papgyűlölő embert ismertek, súlyos betegségbe esett. A szerencsétlen férfi már betegsége kezdetén többször kijelentette, hogy ő hozzá se életében, se halálában pap ne jöjjön, mert vallás nélkül élt és anélkül is akar meghalni. Vallásos és lelkiismeretes ápolója azonban nem osztotta vele e téves nézetet, hanem titokban ő is értesítette a plébánost, hogy először csak amúgy látogassa meg a beteget és jelezte neki az erre legalkalmasabb időt.

A derék lelkipásztor örömmel ragadta meg a kedvező alkalmat és másnap a jelzett időben meglátogatta a beteget. Mikor a beteg meglátta a lelkészt, iszonyúan megharagudott és őt nem épen gyengéd szavakkal kiutasította szobájából. A buzgó lelkész ilyen durva fogadtatásra nem igen számított és már-már eltávozni készült, azonban mikor a Szentírás azon szavaira gondolt, hogy a szeretet mindent eltűr, mindent elvisel, már is megbocsátott goromba megbántójának. Nem hagyta ott a beteget, nem vette oly tragikusan a sértést és szelíd szavakkal igyekezett lecsendesíteni a felindult beteget.

Az azonban minden igyekezete hiábavaló volt. A beteg meg sem akarta hallgatni a lelkészt és konokul elfordult tőle. De a buzgó pap nem hagyott fel a reménnyel. Mélységes hitből fakadó halk fohásban kérte most e

válságos pillanatban Jézus szentséges Szívét, hogy adjon neki bölcs tanácsot, segítse meg e nehéz lelkipásztori működésében és végtelen irgalmában könyörüljön meg az elvakított konok bűnösön...

«Uram — szolt azután meleg rokonérzéssel a beteghez a pap —, ön, amint látom, nagyon beteg, én pedig a legnagyobb részvétellel vagyok sorsa iránt. Úgy-e, meg tetszik engedni, hogy egészségének helyreállításáért itt a betegágyánál keveset imádkozzam?» — «Ha épen kedve tartja — feleli közömbösen a beteg —, ám tegye meg.»

Erre a lelkész odatért a konok beteg ágya mellé és élő hittel s mély áhítattal fennhangon elimádkozta Jézus Szíve litániáját. Mikor elvégezte, így szolt a beteghez:

«Uram, mielőtt búcsút, talán örökre búcsút vennék öntől, engedje meg, hogy előbb még jószándékú kéréssel forduljak önhez.» «Nos és mi volna ez a kérés?» kérdi kíváncsian a beteg. «Mondja ki velem, kérem e rövidke szavakat: Jézus kegyes Szíve, irgalmazz nekem!» «No, hacsak ez a kívánsága, ezt épenséggel megtehetem.» És elmondják együtt a sokat jelentő fohászt: Jézus kegyes Szíve, irgalmazz nekem! Utána mélységes csend, amelyet a lelkész így tört meg néhány pillanat múlva: «Nos, kedves barátom, nem érzett ön semmit, midőn e fohászt kiejtette?»

«Ó igen, Uram — felelte könnyekig meghatva a beteg —, éreztem, hallottam e titkos szózatot, amely ezt súgta lelkemnek: Szállj magadba, térj Istenhez! És én meg akarok térni... Kérem, kedves lelkiatyám, hallgassa meg gyónásomat.»

Az azelőtt oly konok beteg töredelmesen meggyónt és nagy áhítattal megáldozott. Krisztus szent teste szemlátomást annyira megerősítette a beteget, hogy teljesen megnyugodott Isten szent akaratában és csendes békével várta közeli halálát.

Ime az Oltáriszentségben jelenlévő istenemberi Szív, amely titokteljesen lángoló szeretetben dobog irántunk és értünk, a konok, a megátalkodott bűnösöknek is megadja a megtérés kegyelmét, hogyha nagy bizalommal és állhatatosan foháskodunk Hozzája a bűnösök megtéréseért, miként a francia pap is rendíthetetlen bizalommal imádkozott kemény-szívű, beteg hívének megtéréseért.

Jézus az Oltáriszentségben szentáldozáskor könyörülő, szerető istenemberi Szívét adja oda nekünk, de viszonzásul kívánja a mi szívünket. Szívét szívért. Szeressük igazán Jézus szent Szívét, bízzunk benne és vigyázzunk, hogy szentáldozáskor mindig lilios, tiszta szívvel ajánlhasunk fel legszentebb Szívének...

Fáradozunk buzgóan abban, hogy minél több felebarátunknak Jézus Szívétől eltávozott szívét segítsük e szentséges Szívhez vissza.

Nagelreiter Alajos dr.

Pannonia virágoskertjéből.

Szent László (jún. 27.).

Lassan elcsendesedett a csatater. A halottakat eltemették, a sebesülteket a sátorponyvával fedett ideiglenes kórházba szállították.

Szent László magára maradt. De nem volt nyugta. Még egyre járta a csatateret, minden bokorba még egyszer benézett, minden elhagyott ruhafélében egy katonáját vélte feltaláni; még az elhullott lovakat is megnézte, nincs-e mellette vagy alatta hőselkű gazdája. Még szinte hallotta a haldoklók sikoltását, a sebesültek hörgése még ott úszott körülötte... emberszerető, szelíd békés szíve fájdalmasan szorult össze.

Ő maga is több sebből vérzett. Őt kun támadt rá egyszerre és az egyik végighasította fején a bőrt. A hevenyészett kötés alól szüntelenül szivárgott a vér halántékán és arcán át a dús hajcsigákba, hogy aztán ott alvadtan csomósodjék össze.

Szédült, a szíve egyenlőtlenül vert. Lehunyta a szemét, keze imára kulcsolódott, de sehogy sem találta meg a megnyugtató szavakat. Valami furcsa bántó diszszonancia gyötörte, a lelkében heves fájó érzés nyugtalanzkodott, amiről nem tudott magának számot adni.

László 22. évét élte akkor. Életrőja szerint: «ekkor fejlett ő testére nézve oly erős, hatalmas legénnyé, hogy válltól kezdve magasabb volt minden magyarnál». (Dr. Karácsonyi J.: Szent László élete.)

Ideálisan szép testében ideálisan szép lélek is lakott. Istenfélelem és emberszeretele voltak legfőbb erényei, a lelke tiszta és nyugodt volt még, mint a tó sima tükre; földi szenvedély nem zavarta belső világát és vágyai is csak a boldogságos Anya lábainál fakadtak.

De most mégis...

Odaállt a terebélyes nagy fa alá — amelynek árnyékában a szép magyar leányt kimentette a kún harcos öleléséből — és csak nézett hosszan sokáig maga elé. Úgy érezte, hogy vére forrón, lázasan lüktet az ereiben, majd hideglelős félelem borzongatja.

— László herceg egyedül? — szökött meg halk szelíden valaki.

Szent László összerezzen. Gyóntató atyja állt előtte, jószágos kék szemei szeretettel vegyes aggodalommal figyelték. Úgy jött készséggel, csaknem csodaszerű megérzéssel, mint aki tudja, hogy egy vergődő szív meg akar neki nyilatkozni, szüksége van rá; várja, hívja őt, hogy nyugtassa meg a Pax Tecum áldott igéjével.

— Nem, atyám, most nem vagyok herceg, csak veszendőbe indult bűnös gyermeke — suttogta alázatos, meg-megcsukló hangon.

Az este közben már lámpáscskákat gyujtott; feljött az esthajnalcsillag egész udvartartásával, reszkető fényük szikrát szórt az éjtszakába.

Atyám — kezdte Szent László —, nem tudom, mi történt velem ma délután óta. Vége volt az ütközetnek, diadalmasan álltunk Cserhalom alatt és Kerlés felől vágatva jött egy kun. Amikor mellettem elvágatott, láttam, hogy ölében zsákmányt rejteget, egy gyönyörű magyar leányt. Lóra kaptam, utána iramodtam. De lovam sehogy sem tudta utólélni a menekülőt. Utánuk kiállítottam: «Szép húgom, fogd meg a kun övét és rántsd le magaddal őt a földre». Úgy is lett! Rövid, kemény tusa után leszúrtam a leányrablót. Ott maradtam az alélt leánnyal egyedül, tanácstalanul; az egész környéken senki sem volt. Fel akartam emelni lovamra, de oly szép volt, hogy akaratlanul is megcsodáltam. Hosszú, fekete szempillái beárnyékolták sápadt arcát; ajkai egy picit nyílvá voltak, mintha épen mondani készült volna valamit nekem; a feje asszonyi odaadással pihent a szívemen. Nem tudtam gondolkozni, csak néztem őt érthetetlen bágyadt szomorúsággal. Végre eszmélni kezdett. Úgy bujt remegő félelemmel hozzám, mint kicsi gyermek édesanyja kebelére, mint aki rossz álomból édes valóságra vágyik. Sajnáltam, átöleltem, aztán még szorosabban magamhoz emeltem, meleg lehellete már megcsapta arcomat és én... Ó atyám, bocsásson meg, de én megmámorosodva meg akartam csókolni őt. Felnyitotta a szemét, riadt félelemmel próbált menekülni tőlem, de én még mindig fogva tartottam. A szeme könnyes lett, a ruha fodrai közül kis amulettet szedett elő és megcsókolta. A bársonyszalagra fűzött Madonna-érem egy perc alatt kijózanított. Szótlatlan nyeregbe segitettem őt s lovam kantárszárra fogva megindultunk visszafelé. És azóta úgy fáj a szívem, oly zavaros, békétlen a lelkem. Mea culpa...

Az est áhítatos csendje elnyelte a vallomást, nyugalmat parancsolt a küzdemes napra, amelyet Krisztus békecsókja zárt le.

— ...Harc nélkül nincsen győzelem — fejezte be a jóságos lelki-
 atya tanítását — és az az igazi győző, aki önmagát győzi le.

Szent László felemelte csüggeteg tekintetét az égre, a lelke tágra-
 nyílt, lassan átjárta a lélek ujjongó győzelmi mámor.

Király Ödönné.

Keresem a kalászos rónát.

(Svájci levél.)

DRÁGA lélek! Május közepe van, mikor e sorokat írom. Otthon már tele van az utca akácfavirággal. Nálunk csak most pattog a rakottya-fűz rügye a tavaszi napsugár keltegetésére. Engem is kicsal a május a szabadba, a szabadban ébredő tavaszba.

A hosszú tél vakítóan fehér hómezője kifárasztotta szemünket.

Annál jobban esik most a pihenés a zsendülő rétnek bársonyos zöldjében. A sarjadó életnek még a színe is életet, üdít, felvidít. Alpesi tájnak meg épen szép a tavaszi köntöse. S ez az ünneplő ruha egy-kettőre készen van. Mintha csak érezné, rövid a nyár, sietni kell.

Az öreg télapó alig húzza vissza fehér szakállát a völgyből, már itt a kis krókusz, a havasi hóvirág, a kicsi fehér mécses, a kinyílt hópehely. S oly tömegben jelenik meg, hogy fehérvasárnapi hangulat fog el a réten, mintha a kis első áldozókfátyola lebegne a zöldben. Aztán felébred a kékszemű encián, ez a picike mosolygó égbolt. Ragyogóbb kék színt nem láttam még soha, mint az encián őt kedves kis szíromlevélkéje. Csoportokba verődve kígyózik a kis krókuszok között, mintha kék szalaggal akarna átkötni egy-egy fehér csokrot, hogy letegye a májusi oltárra a fehér ruhás, kékövű Szűz Anya lábai elé.

Mikor így járom a rétek ösvényét, elandalog lelkem és észrevétlenül egy más vidéknek, egy más tájnak, a magyar mezőnek ölelő karjában ébredek fel.

Magyar mező, kalászos rónaság, immár a második tavaszban úgy hiányzol nekem. Az igaz, itt is kék az égbolt, itt is zöld a föld, itt is van virág, de nincsen búzagalász, nincs ringó rónaság. Kalászos mezőből

nem száll fel pacsirta, Ielkemnek ez a kedves madara. Nem nézhetek utána, mint fúrja magát a magasba, hogy dalos jókedvvel az Urat köszöntse s a szomjas földekre az áldást Iehozza.

Magyar mező, hullámzó vetések, aranykalászos szent reménység, hogy hiányzol nekem!

Míg így álmodozom, titkos kéz érinti Ielkemet s fülemben megcsendül a jó Mester szava: emeld fel szemedet, lásd a mezőket, megérték már az aratásra. Nagy a munka, kevés a munkás, kérd az aratás Urát, hogy küldjön minél több munkást az aratásba.

Tán sohse értettem e Krisztusi parancs sürgető erejét úgy, mint most. Hisz én is arató volnék, de nem bírom a kaszát. Velem is eggyel kevesebb az amúgy is kevés munkás. S még hányak kezéből fordul ki a sarló. Pedig az aratás munkája oly nagyon sürgős. Itt várni nem lehet. Minden megkésett napon az érett, drága, arany búzaszem ezrével hull le a földre, s elvész. Pásztor nélkül, papok hiányában, jó papok nélkül vesznek a lelkek. S ez a kár oly nagy, hogy azt jóvátenni soha nem lehet. Ezért fogok tollat, ezt még valahogy bírom. A lelkek búzaföldjén felrepülő pacsirta akarok lenni, imádságos csapatot szeretnék verbuválni, hogy együtt könyörögjünk papokért s segítsük azokat, kik már dolgoznak, hogy birják ezt a kemény munkát és áldást arassanak.

Június havában vannak édes hazánkban a papszentelések. Emlékszem — drága lélek — mily meghatottsággal, könnyes szemmel szoktad ezt a nagy kegyelmi kiadást, ezt az igazi krisztusi munkát végignézni. A hívek ezreit kellene minden papszentelésre felvezetni. Ami ott történik, az közös érdekünk. Minden újmisében Istennek hozzánk való nagy szeretete ölt testet. Minden felszentelt papban Krisztusunk Iantó ajkát, vezető kezét, gyógyító erejét, imádságos Ielkét, üdvömet szomjazó szívét, áldozatának megújító eszközét, eget nyitó hatalmának birtokosát nyerem. A pap Ielkem megszentelésének s így örök üdvömmek munkása.

Minden kegyelmet kérni kell. Ezt a kegyelmet is, melyet a pap jelent, esdve kell Ieesdened. Aztán az is nagy igazság, hogy Isten kegyelmeit csak a jóakarató, az imádságos lélek tudja megtartani és üdvére felhasználni. Adhat nekünk a jó Isten jó papokat, de ha mi nem megértő lélekkel, ha nem hálás szívvel és imádságos Ielkülettel fogadjuk e kegyelmet, akkor nem sok hasznunk lesz belőle: Isten nagy szeretete, atyai szándéka nem valósul meg bennünk.

Figyeld csak meg az imádkozó Egyházat papszenteléskor. Térdre hull a püspök, térdre hull kísérete, térdre borul a jelenlevő hívő sereg.

Így könyörög az ég Szentjeihez. Így epekedik a Szentlélek Úristenhez, hogy áldó, megszentelő és felszentelő erejét közölje a jelöltekkel. A boldog kiválasztottak meg semmiségük tudatában arcraborulnak az

oltár lépcsője előtt. Izsák áldozati lelkével esedeznek: Uram, kész vagyok, rendelkezéssel velem. Áldozat leszek, hogy papod lehessenek.

Ima és áldozat, ez a papi hatalom lényege. Ima és áldozat a papi lélek fenntartó ereje. Ima és áldozat papjaink segítségére. Akkor vagyok hálás a krisztusi szent papságért, ha imádkozom papjainkért. Akkor szeretem Krisztus papi hatalmát, ha áldozatot is tudok hozni az Úr szolgálóiért.

Tél fagyában, hidegében nincs virág a réten. Napsugár és meleg az élet hordozója. A lélek világában is így vagyunk. Kell a hitnek világító sugara, hogy megértsük Isten gondolatait. Aztán kell a szeretetnek szikrája, hogy felmelegedjünk az Isten ügye iránt és tenni is tudjunk érte. A lélek felébredésének magasabb foka, a benne rejlő szeretetnek lüktetőbb árama kell oda, hogy a krisztusi papságban rejlő isteni gondolatot megértssem és azt öntudatosan, készségesen és boldog szívvel szolgálni is tudjam. A krisztusi papság a maga mivoltában nagyon természetfeletti, nagyon kegyelmi, nagyon mennyei kincs. Ezt értékelni azok tudják, kikben nagy lélek van. A fehér lelkek, kikben az ég tükröződik. Az eucharisztikus lelkek, kiknek nagy szomját az élő vizek forrásaiból papi kezek oltják.

Korunk kedvelt szentje, a rózsás lelkű kis szent Teréz, e téren is útmutatónk. Azért lép a zárdába, hogy áldozat legyen és imádkozzék a lelkekért, főleg az Úr papjaiért. Megható az ő nagy tisztelete, áldozatos szeretete és eleven hite a krisztusi papság fenségéről. Az egyik karácsonyra rövid pásztorjátékot írt. Az egyik jelenetben a szent éj angyala azt kérdi a kis Jézuskától: mi óhaja volna! S az isteni Gyermek piciszent ajkára e szavakat adja: «Szeretném, ha az én papjaim az ég angyalaihoz volnának hasonlók. Szeretném, ha mindegyik újra születnék, mielőtt az oltárhoz lépne. De hogy ez meglegyen, kell, hogy izzó lelkek a tabernákulum közelében éjjel-nappal feláldozzák magukat érettük! Hogy lüktet e szavakban a kedves szent lelke! Benne van életprogramja, szent vágya, imádsága. Benne van egészen önmaga.

Belgium szentéletű nagy prímása, a közelmúltban elhunyt Mercier bíborosérsek, rendszeresítette egyházmegyéjében a papság lelki támogatását. Beosztotta a zárdákat, majd a plébániákat, hogy az év minden napján legyen egy templom, ahol az Oltáriszentség kitétele mellett imádkozik a hívőcsereg az Egyház papjaiért, hogy magasztos hivatásukhoz méltók legyenek és áldásosan működhessenek.

Korunk nagy pápái nem ismernek fontosabb feladatot, mint a papság megszentelését és e nagy cél munkálását imában és áldozatban.

Hisz az a papi lélek s az a papi munka oly sok égi harmatot szomjaz! No mert nem könnyű egyik sem.

Elöttem lebeg egy kép. A szentmise legszentebb pillanatát ábrá-

zolja. Urfelmutatás van. A pap kezeiben tartja a Legszentebbet. S a tabernakulumból misztikusan kilép az Üdvözítő és hűséges szolgája fejére töviskoronát tesz, mert minden pap élete áldozat az Áldozatért.

Megértik ezt a zárdák áldozatos lakói, kik siennai szent Katalinként töviskoszorút hordoznak homlokukon. Ők a papi lelkek, a pásztorok segítő angyalai. Boldog az az egyházmegye, hol a főpásztort s a dolgozó papságot ilyen imádságos gárda áldozatos szeretete veszi körül. Imádkozó Mózesek ők a hegyen, míg lent a völgyben, a kalászos rónán sikeresen folyik a nagy aratás munkája.

Megértik az egyszerű, fogékony lelkek is az Úr akaratát. Egy külföldi szolgáról olvastam, egyszerű, jó gyerek volt, de nagyon nemes lélek lakott benne. Sokat-sokat imádkozott a papokért. Saját maga szerkesztett egy imát e célra. Sokáig-sokáig imádkozta. Később megtalálták nála s a püspöke búcsúval ellátva terjesztette. Hány ilyen ismeretlen nemes lélek van! Ezek a búzaföldekről felrebbenő névtelen pacsirták, kik imádságos sóhajukkal, áldozatos életükkel esdik le az aratás Urának kegyelmét az aratókra, a nagy munkára, önmagukra.

Bárcsak lenne minél hangosabb a magyar ég alja az ilyen pacsirtadaltól is. Én hiszem, hogy a magyar föld nemcsak aranykalászt, de aranylelkeket is tud teremni, kikben öröme van az égnek és földnek.

Német István.

K R Ó N I K A

Kiállításunk. Az Országos Központi Oltáregyesület szokásos kiállítását az idén máj. 17-én, Szent Paszkál ünnepén nyitotta meg a bíboros-hercegprímás. Öminenciájával együtt érkezett Rotta Angelo pápai nuncius is; ott volt dr. Hász István tábori, dr. Breyer István segédpüspök, Bednárz Róbert esperes, apátplébános, dr. Töttössy Miklós p. kamarás plébános, dr. Vargyas Tivadar plébános, dr. Harza Lajos p. kamarás, szakfelügyelő, dr. Kerner István p. kamarás, spiritualis és még sokan a klérus képviselőiből. A megnyitáson részt vett Anna főhercegnő, örgróf Pallavicini Edéné-

vel az élén az Oltáregyesület központi választmánya és terjesztőnői, a kongreganisták, Huszár Károly O. T. I. elnöke, Szölgvény Ferenc ny. Ferenc József-intézeti kormányzó, egyházközségi elnök, Reiner János és Pauler Ákos egyetemi tanárok és dr. Zsembery István ny. főispán s a meghívott vendégek közül még számosan.

A bíboros egyházfejedelmet dr. Mészáros János prelátnak a B. O. K. Oe. országos főigazgatója fogadta és üdvözölte. Üdvözlő beszédében megemlékezett arról a nagy veszteségről, amely az oltáregyesületet dr.

Babura László halálával érte; megemlékezett az ösztentségének küldött ajándékokról; rámutatott Szent Paszkál szellemére és az oltáregyesület működésére és fölkérte Őeminenciáját, hogy a kiállított tárgyakat megáldani kegyeskedjék.

Dr. Serédi Jusztinián a válaszában elismeréssel szólott az Oe. munkásságáról. Az Oe. tagjai, úgymond, valósággal önmagukat multák fölül a buzgóságban és munkában, mert az őszi szép kiállítás után, melynek tárgyait a Szentséges Atyának küldötték, immár a második, méreteiben az eddigieket is fölülmuló kiállítást rendezik. Úgy látszik, hogy ebben közreműködött Szent Imre jubileumának serkentő fénye, mert hiszen az Oe. tagjai nagyon jól tudják, hogy az Eucharisztia imádása emelte Szent Imre herceget is az erkölcsi tökéletesség legmagasabbfokára. A bíboros főpap ezután megáldotta a kiállított tárgyakat. Fáradságáért özv. örgróf Pallavicini Edéné elnökasszony mondott köszönetet és a jelenlevő előkelőségek közül többeket bemutatott Őeminenciájának. A kelyhek konszekrálását dr. Hász István tábori püspök végezte az Örökimádás papjainak segédletével. A bíboros főpásztor ezután a Mária Reparatrix-szerzet konventjét fogadta a Központi ház ebédlőjében, ahol a sok nemzetet képviselő szerzet mind-egyik tagjával saját nemzeti nyelven beszélt a cercle alkalmával. — Az Örökimádás-templomban 1/46 óra-
kor dr. Mátrai Gyula ügyv. igazgató mondott szentbeszédet arról a pél-

dáról, melyet Szent Paszkál ad az Oe. tagjainak és dr. Mészáros János prelátnak, érseki helytartó adta az ünnepi áldást.

A kiállítás anyagáról hálás szívvel kell megállapítanunk, hogy gazdag volt. Rengeteg érték, amit az Oe-i tagok adományából a Központ a reparatrix-zárda és a buzgó hölgyek áldozatos munkájával produkált. Külön elismerés illeti meg azokat, akiknek munkáin a nevüket láttuk: *Nagy szorgalommal dolgoztak az Oe-nek egész éven át Veszprémy Józsefné, özv. Rezsonya Jánosné, Iványi Istvánné, Halász Ferencné, Schmidt-hauer Ödönné, Tenning Frigyesné, Pannuska Vilmosné, Csányi Jánosné, Hollósy Józsefné, a Szent József és lisisieuxi Szent Teréz-leányotthon, az öföldréai oltáregyesület, Návay Aranka úrhölgy vezetésével, a Budapesti Koronázó főtemplomi oltáregyesület, a Nemzeti Könyörgő templom Oe, Pesthy Árpádné, Karchnyák Anna, Opitz Hermanné, Cziráky Almásy Erzsébet grófné, Kullik Julia, Kún Karolin, Felth Tamásné, özv. Jaxley Györgyné, Nagy Lajosné, özv. Hayek Józsefné, Török Sándorné, Markó Nándorné, Steger Jánosné, Fekete Istvánné, a nyergesújfalusi angolkisasszonyok, özv. Várady Elekné, a kerepesi és dunaharaszti oltáregyesületek, özv. Fehér Antalné, Reiner Irma.* Adományozók a következők: *a kalocsai Oe. szépen hímzett selyemkazulát, Bittner János műöltvös egy igen szép ciboriumot, özv. dr. Szüts Károlyné egy értékes gyönyörű filé-csipkét és egy magát*

megnevezni nem akaró család imaszámolyt e jelzéssel «az Úr Jézus iránti szeretetből és megboldogult szeretteink iránt való kegyeletből adományozza egy Jézus Szent Szívét tisztelő család». Velük együtt a sok névtelen munkásnak, a kiállítást oly sok izléssel és rengeteg fáradtsággal rendező főnöknő anyának és kegyes jóakaróinknak s az oltáregyesület buzgó tagjainak is, kiknek valamennyinek része van ebben a gyönyörű eredményben, fizessen meg ezerszeresen a szentségi Jézus!

Adományok a Szent József-oltárra. Özv. Soproni Gézáné és Keil Jánosné úrnők egyenként 100—100 P-t adományoztak az Örökimádás új Szent József oltárának elkészítéséhez. Szent József az égben az Úr Jézus előtt esdjen ki számukra bőséges rekompenciát.

Új terjesztők. Peholcz Annát a Virgo Reparatrix-kongregáció II. csoportjából központi terjesztőnévé, Mirkay Ferencné úrnőt pedig dr.

Pálfi Lajos helyi igazgató úr előterjesztésére a krisztinavárosi oltáregyesület terjesztőnéjévé nevezte ki a központi házban lakó 12 gyermek nevelése, tanítása s velük az Oe számára végzett szép munkássága révén nyerte el a megtisztelő megbízást.

Úrnapjának nyolcada alatt, június 19—20—21-én eucharisztikus triduum (háromnapig tartó) lesz az Örökimádásban a gyakori szentáldozás előmozdítására. Mindennap 5 óra 15 perckor szentbeszéd, utána ünnepélyes áldás. *A szónok Strecke Ernő hittanár lesz.* A triduumot jún. 22-én délután, 5 óra 15 perckor induló szentséges körmenet fejezi be. A legméltóságosabb Oltáriszentséget *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk viszi.

*

Sok más hírről — így a nyári eucharisztikus kongresszust programunkról is — a jövő számban.

Az aubenasi vértanuk.

Irta: Perroy Henrik S. J. — Fordította: Pejacsevich Stefánia grófnő.

ELŐSZÓ.

REVÉS vértanuja van az Oltáriszentségnek!... Bár Krisztus hitvallói valamennyien az Oltáriszentségből merítettek erőt a szenvedésre, mégis az egy szent Tarcizius és néhány északi vértanu kivételével, szentjeink közül eddig senkinek sem jutott osztályrészül az a

dicsőség, hogy vérével pecsételje meg az Átváltozás dogmáját.

Ezért övezi különös dicsőség fénye az aubenasi vértanuk alakját.

Napjainkban, amikor a hívek lelkeiben fellángolt a gyakori áldozás iránti buzgalom, hátalattal szívvel tiszteljük e két szentet, akik inkább életüket adták, mintsem hogy megta-

gadják Krisztus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben.

Ime két új, hatalmas pártfogója azoknak, kik megértették a Mester szavát: «egyétek az én testemet és igyátok az én véremet». Imádkozzatok, dicső vértanuk ott fent az égben, az összes eucharisztikus művekért: a nemzetközi kongresszusok, az örökimádás, éjjeli imádás nagy gondolatáért, a kis gyermekek eucharisztikus keresztes hadjáratáért.

E néhány rövid oldal célja: vértanuinak életének és halálának egyszerű ismertetése.

I. FEJEZET.

A szerzetesi élet első éve.

Salès Jakab és Saultemouche Vilmos, mindketten Auvergne-ben születtek; az egyik Leroux-ban 1556 március 21-én, a másik Saint-Germain l'Herme-ben egy évvel később.

Mindketten egyszerű családból származtak. Salès Jakab atyja hosszú éveken át volt a clermonti püspök inasa, Vilmos egy szegény házalónak volt a fia.

Jakab korán elyesztette édesanyját. Apja, buzgó katolikus, mély vallásosságban nevelte fel. A gyermek nagyon szeretett ministrálni; nem egyszer látni lehetett, amint egy hordó tetejéről, nagy komolysággal prédikált a pajtásainak, és a szünidő alatt már 4 óraker talpon volt és Szűz Mária zsolozsmáját imádkozta.

A clermonti püspök jóvoltából stipendiumot kapott és 1571 november 1-én a kollégiumba került. Két évvel később, 17 éves korában felvételért

folyamodott a Jézus társasági rendbe. Kérése teljesült és Jakab mindjárt helyben megkezdte noviciátusát és folytatta tanulmányait.

Különös véletlen folytán a fiatal Saultemouche Vilmos ugyanekkor került, mint inas, a kollégiumba. A házaló fiából hamarosan ügyes csizmadia lett, és valószínű, hogy a két 14 és 15 éves fiú már ekkor megismerkedett egymással. Bármint legyen is, útjaik csakhamar elváltak. Vilmos csak később lépett a szerzetbe, mint fráter, és Jakab hosszabb idő után fogja csak viszontlátni Tournou-ban, vértanuhalála előtt néhány nappal.

Salès Jakab buzgó novicius volt; olyan, mint amilyen — hála Istennek — sok van, semmivel sem több.

1575 november 1-én tette le az első fogadalmakat; valójában az utolsók is voltak, mert meghalt, mielőtt a végső fogadalmakat letehetné volna.

Mint szerzetes, Salès Jakab Pont-à-Mousson-ba, majd Párisba került, ahol filozófiai tanulmányait végezte. Ezidőtájt támadt fel benne először a vértanuság utáni nagy vágyakozás. Ez a vágy egyre hatalmasabb lett és gyakran lehetett hallani, amint ezt suttogta álszellemült arccal: «Ó!... Ha!...» ez annyit jelentett az alázas szerzetes számára, mint: ó! ha elég buzgó lehetnék, hogy kiérdemeljem e nagy kegyelmet!...

Filozófiai tanulmányai befejeztével a teológiára került Salès Jakab, de röviddel azután főnökei azt az áldozatot követelték tőle, hogy tanul-

mányait félbeszakítva Pont-à-Mousson-ban helyettesítsen egy beteg tanárt. Salès engedelmeskedett, bár tudta, hogy ezáltal elhalasztódik pappá szenteltetésének napja, amely után már annyira vágyódott. Nagy megpróbáltatás volt ez annak a szívnek, amely lángoló szeretetének egész tűzével egyre jobban vonzódott az Oltárszentséghez!

Csak 1585-ben mondhatta el első szentmiséjét.

Nyolc évvel később már önmagát fogja feláldozni az Eucharisztia dicsőségéért!

Hostia pro hostia!

II. FEJEZET.

A pap.

Pappá szenteltetése óta, Jakab egész lényét egyre jobban betöltötte az Eucharisztia tisztelete és szeretete. Nem mult el óra anélkül, hogy legalább is néhány percre ne tért volna be a kápolnába. Ha valaha elfáradt szeme itt a földön, úgy az a Tabernákulum nézésében lehetett csak; órákat töltött imában, szemeit az oltárszekrény ajtajára szögezve, amely mögött ott látta azt, akiért oly szívesen adta volna életét.

Ez az Eucharisztiaival való bensőséges viszony mindjobban egyesítette őt Krisztussal, olyannyira, hogy mindenben és mindenütt csak Krisztust látta: egy szál virág szem-

lélése már Istenhez ragadta lelkét; hiszen ezt is Ő teremtette! — Még az ajtaján hangzó szerény kopogás is alkalmat adott neki arra, hogy lelkét Istenhez emelje. Valahányszor azt mondta: «Lehet — jöjjön be», halkan hozzátette: — «Uram, jöjj lelkembe». Az Oltárszentségből merítette Salès atya azt az erőt is, amellyel akaratos természetét megfékezte, és panaszszó nélkül tűrt fáradságot és megpróbáltatást. Melankolikus és haragos temperamentuma miatt nehéz küzdelmeket vívott önmagával; gyenge testi szervezete miatt is sokat kellett szenvednie. Erőtlenység és álmatlanság gyötörték, nem egyszer volt kénytelen tanulmányait és papi tevékenységét félbeszakítani, mert erői teljesen elhagyták.

De a gyenge testben erős lélek lakozott. Fizikai szenvedései és erőtlenesége ellenére is azzal a kéréssel fordult a rend főnökéhez, hogy küldje őt Indiába. Kérését nem teljesítette a Rendfőnök, de azzal vigasztalta Jakabot, hogy: Franciaországban is meg fogja találni, amit keres.» Nem gondolta akkor a jó Páter Aquaviva, hogy milyen jó próféta, de Isten felvilágosította szolgáját, mert Salès Jakab e szavak hallatára biztosra vette, hogy mint vértanu fog meghalni.

(Folytatása következik.)

Elsőáldozók számára a legjobb imakönyv «Az isteni Gyermekbarátnál», mely egészvásznonba kötve 1 P 50 fillérért kapható kiadóhivatalunkban.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.